

■ До сліз

У пам'ять про чоловіка-Героя Михайла Харківця дружина Євгенія вишила Воїна-Ангела

«Коли мене не стане, Женю, ти думай, що я наш дім оберігаю біля нашої каплиці»

Фото з архіву Євгенії ХАРКІВ.

Зворушлива історія — на с. 12

Середа 12 жовтня 2022 року №40 (16 784) Ціна 9 грн

Газета **ВОЛИНЬ** НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

4 820230 060010 >

■ Колесо історії

Галина, Наталка та Веселка пустили собі кулі у скроні, але не здалися живими

Важко пораненому чоловіку Веселки чекісти розрізали тіло від підборіддя до середини грудей, сподіваючись знайти записку, яку він міг проковтнути ще до того, як знепритомнів...

Микола МИХАЛЕВИЧ, директор Кортеліського історичного музею, офіцер ЗСУ, Ковельський район

«ГОСПОДИНЯ КЛЯЛА СТАЛІНА І КАЗАЛА, ЩОБ ХОЧ НА МІСЯЦЬ ДАТИ ЙОМУ ЇСТИ ТАКИЙ ХЛІБ...»

Серед найбільш відомих повстанців Ратнівщини та Старовижівщини, які боролися за вільну Україну, був Калачук Степан Васильович із Замшан на псевдо Панас і Малюх. В архіві надрайонного провідника ОУН — Андрія Михалевича (Коса) зберігся його короткий життєпис.

В 1944 році, коли прибули большевики та почали мобілізувати в ЧА, я рішив піти в УПА.

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Калачук Степан Васильович — Панас, народився в місяці жовтні 1922 року в селі Замшанах Старовижівського (пізніше Ратнівського — Авт.) р-ну Волинської області.

В 1930 році пішов до школи в с. Замшанах, де скінчив 2 класи, після працював на господарстві при батькові, яка складалася з 4,5 га землі загальної площі. За першої большевицької окупації працював у лісі штатним

Загіблі повстанки: Олексюк Федора — Наталка, Калачук Марія — Веселка, Сидорук Олександра — Галина.

Зустрічі Степана Калачука з дружиною Марією були таємними.

робітником-гонтьєром та ходив на вечірній курс у школу. За німецької окупації працював так само в лісі робітником-лісорубом, а в 1943 році оженився. В 1944 році, коли прибули большевики та почали мобілізувати в ЧА, я рішив піти в УПА. Спочатку був у сотні ком. Маяка, потім був

у почоті ком. Віталія до місяця квітня 1945 р. ...В серпні 1948 р. мене призначено пров. Косом керівником ОДГ (окрема диверсійна група — Авт.) Старовижівського району.

Слава Україні!
Дня 20.09.1948 р. /-/
Калачук Степан — Панас

Продовження — на с. 9

■ Герой із сусідньої вулиці

Про взвод нововолинця Джері на фронті ходять легенди

Розповідь про відважного воїна — на с. 5

■ Шок!

Фотоколаж із сайту «Конкурент ТВ».

ОБВИНУВАЧЕНИЙ БОГУСЛАВ ГАЛИЦЬКИЙ ПЕРЕБУВАЄ ПІД ВАРТОЮ.

Тренер 9 років розбещував і гвалтував неповнолітніх спортсменок

У кабінеті наставника в приміщенні Волинської обласної ДЮСШ у Луцьку знайшли десятки сексуальних іграшок

Лія ЛІС

Як інформує пресслужба Волинської обласної прокуратури, прокурори Луцької окружної прокуратури Волинської області скерували до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні про вчинення тренером однієї зі спортивних шкіл на Волині насильницького задоволення статевої пристрасті, сексуального насильства, розбещення неповнолітніх, замаху на зґвалтування та зґвалтуваннях спортсменок (ч. 3 ст. 153, ч. 2 ст. 156, ч. 2 ст. 15, ч. 3 ст. 152, ч. 3 ст. 152 КК України).

За даними слідства, тренер упродовж тривалого часу — з 2012 по 2021 рік — вчиняв злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності своїх вихованок, достовірно знаючи, що вони є неповнолітніми.

Обвинувачений перебуває під вартою. Далі — слово за судом.

Очевидно, мова йде про заслуженого тренера України, колишнього директора Волинської обласної дитячо-юнацької спортивної школи, відмінника народної освіти України, заслуженого працівника фізичної культури і спорту України, наставника жіночого волейбольного клубу «Освіта-Волинь» 72-річного Богуслава Галицького (на фото). Влітку під час санкціонованого обшуку в його кабінеті вилучили десятки фаломімітаторів, вібраторів та інші сексуальні стимулятори...

■ Пряма мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про масовані ракетні обстріли нашої країни росіянами 10 жовтня:

Сьогодні весь світ укотре побачив справжнє обличчя держави-терориста, яка вбиває наших людей. Не лише на полі бою, але й у мирних містах. Країни, яка прикриває розмовами про мир свою справжню, криваву й злочинну суть і мету. А на всі пропозиції справжнього миру відповідає ракетними ударами. Це все тільки доводить, що звільнення всієї нашої землі — єдиний фундамент миру й безпеки для всіх українців.

Україну неможливо залякати. Тільки ще більше об'єднати. Україну неможливо зупинити. Тільки ще більше переконати, що терористів треба знешкодувати.

Пульт тижня**У Ковелі переселенець пограбував переселенця**

Рініше зловмисника судили за збут наркотиків

Олена КУЧМА

У липні на вулиці Заводській міста залізничників 21-річний уродженець Дружківки, що у Краматорському районі, вихопив із рук свого знайомого однолітка, який також евакуювався із місцевості, де ведуться бойові дії, сумку з мобільним телефоном і 1500 гривень, після чого кинувся навтьоки. Згодом його затримали правоохоронці.

Нещодавно молодика судили: наступні сім з половиною років він проведе за ґратами. Цього хлопця вже притягали до кримінальної відповідальності за наркозлочини у 2017-му. ■

У Луцьку зарізали чоловіка

Днями обласний центр Волині сколихнула моторошна звістка: на ринку «Північний» вбили людину

Олена БОРИСОВА

Інцидент трапився 4 жовтня вдень неподалік торгових рядів. У результаті конфлікту, який раптово виник між двома чоловіками, один із них встромив ножа в шию 50-річному підприємцю і втік.

Лучанин, попри отримане поранення, зумів дійти до свого торгового павільйону. Там же упав і через кілька хвилин помер на руках у дружини. Перед смертю закривавлений чоловік встиг назвати ім'я вбивці.

Зловмисника, який завдав смертельних поранень підприємцю, затримали через кілька годин після інциденту. Поліцейські провели низку оперативно-розшукових заходів, аби знайти його. Впродовж п'яти годин, доки фігурант переховувався, він змінив кілька місць перебування, пересувався різними шляхами і транспортом. Весь цей час оперативники виходили на його слід, а близько 21-ї години душогуба затримали. Ним виявився 42-річний мешканець Луцька. Днями йому оголосили про підозру за статтею «умисне вбивство». 7 жовтня Луцький міськрайонний суд обрав зловмиснику запобіжний захід — 60 діб тримання під вартою.

Йому загрожує від 7 до 15 років тюрми. ■

Погода**Якщо на Покрову сонце сховається, зима буде суворою**

Найближчими днями на Волинь прийде похолодання. Подекуди дощитиме, й температура повітря впаде до 5 градусів тепла. За народними прикметами, це передбачає сльотливу осінь і морозні новорічні свята

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **14 жовтня весь день буде похмурим, без опадів.** Вітер південно-східний, 3–5 м/с. Температура повітря вночі становитиме 3 градуси тепла, вдень — 9. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1993-му — плюс 25,5, а найхолодніше — 1992-го — мінус 5,1 градуса.

15-го небо весь день вкриватимуть хмари, йтиме дрібний дощ. Вітер південний, 5–10 м/с. Температура вночі — плюс 10 градусів, удень — 15.

16-го увесь день буде похмурим, без опадів. Вітер південний, 8–10 м/с. Температура вночі — 8 градусів вище нуля, вдень — плюс 16.

У Рівному 14 жовтня буде хмарно. Температура повітря вночі — 6 градусів тепла, вдень — 15.

15-го утримається похмура погода, у середині дня йтиме дрібний дощ. Температура вночі — близько 8 градусів, вдень — 14.

16-го весь день буде похмурим, без опадів. Температура вночі — 9 градусів тепла, вдень — 16. ■

Герої не вмирають!**«Нас нічого не злякає. Ми відвоюємо свої землі»**

Головний вибухотехнік Рівненщини Олександр Мамчур (на фото) загинув на Харківщині

Леонід ОЛІЙНИК

Життя офіцера обірвалося 4 жовтня внаслідок вибуху ворожого боєприпасу. Він протягом місяця розмінював територію, звільнену від російських окупантів.

Підполковник Олександр Мамчур працював у правоохоронних органах 14 років, сім із них очолював вибухотехнічну службу поліції області.

«Сашко був одним із кращих у своїй професії. Від початку деокупації України та проведення стабілізаційних заходів він брав активну участь у розмінуваннях Київщини та Харківщини. На його рахунок — тисячі знешкоджених боєприпасів та десятки кілометрів зачищеної території», — йдеться у повідомленні пресслужби поліції Рівненщини.

На Харківщині Олександр із двома колегами працював протягом місяця. 3 жовтня його команді вдалося розмінувати дамбу в селі Великі Проходи Дергачівського району, де ворог заклад 175 кілограмів тротилу. Крім того, там знайшли ще 68 протитанкових мін.

«На його рахунок — тисячі знешкоджених боєприпасів та десятки кілометрів зачищеної території.»

У героя залишилися дружина та п'ятирічний син.

Коментуючи свою роботу, Олександр Мамчур тоді зазначив: «Ворог підступно та цинічно веде війну, мінує вкрай важливі об'єкти, а вся земля і дороги — «встелені» мінами та «розтяжками». Але нас нічого не злякає. Ми відвоюємо свої території і зачистимо від російської нечисті».

7 жовтня попрощатися з Героєм прийшли сотні рівнян. Під час похорону колеги і друзі ділилися спогадами про Олександра.

«Я у вибухотехнічній службі вже дев'ять років. Олександр мене

прийняв до себе. Він, певно, залишиться найкращим з начальників. Він був професіоналом. Він мене навчив азів, намагався зробити з мене такого самого, з нас усіх таких самих, як сам. Ви б кого не спитали, в будь-якій області, всі його знали», — розповів колишній підлеглий загиблого Андрій Воляннюк.

Поховали Олександра Мамчура на кладовищі «Нове» у Рівному. У нього залишилися дружина та п'ятирічний син. ■

Резонанс**Україна вперше стала лауреатом Нобелівської премії!**

Найпрестижнішу у світі нагороду отримав Український центр громадянських свобод

Василина СМЕТАНА

Щоправда, ця організація розділила Нобелівську премію миру з білоруським правозахисником з центру «Вясна» Алесем Біляцьким та російською правозахисною організацією «Меморіал». Таке «сусідство» «братніх народів» неоднозначно сприйняли в Україні...

«Те, що премію розділили з «хорошими» «руськими і білоруськими», — показник того, наскільки світ ще не доганяє, що відбувається навколо.»

ЧИМ ВІДОМИЙ ЦЕНТР ГРОМАДЯНСЬКИХ СВОБОД (ЦГС)

Організацію створили у 2007 році, її очолює Олександра Матвійчук (на фото). Нобелівський комітет відзначив роль Центру громадянських свобод у зміцненні громадянського суспільства та національних інституцій в Україні протягом останнього десятиліття, а також роботу центру з документування російських воєнних злочинів і порушень прав людини. «Весь мій 20-річний досвід боротьби за свободу та права людини переконливо свідчить, що звичайні люди мають набагато більший вплив, ніж вони собі думають. Масова мобілізація звичайних людей у різних країнах світу та їхній спільний голос можуть змінити світову історію швидше, ніж інтервенція ООН», — заявила, дізнавшись про таке визнання, Олександра Матвійчук.

«Звичайні люди мають набагато більший вплив, ніж вони собі думають», — переконана Олександра Матвійчук.

Фотоколлаж із сайту 24tv.ua.

КОМЕНТАРІ: ЗА І ПРОТИ

Антон ДРОБОВИЧ, керівник Українського інституту національної пам'яті, воїн ЗСУ:

«Не варто перейматися тим, що ми опинилися у товаристві із порядними людьми, які дійсно все своє життя присвятили боротьбі з тоталітаризмом та беззаконням. Так, вони представляють білорусь і росію, але не ті, що є зараз, а ті, що були вбиті тиранією, корупцією, війною та рабством. Це люди й організації, чия боротьба поки що не принесла свободи їхнім суспільствам, але самі вони дійсно боролися хоробро. Їх лідери прямо зараз сидять у тюрмах. Для їхніх суспільств ця нагорода — можливо, останній шанс зрозуміти, чий голос треба слухати».

Михайло ПОДОЛЯК, радник керівника Офісу Президента:

«У Нобелівського комітету однозначно цікаве розуміння слова «мир», якщо Нобелівську премію разом отримують представники двох країн, що напали на третю».

Михайло ЖЕРНАКОВ, громадський діяч, юрист:

«Те, що премію розділили з «хорошими» «руськими і білоруськими» — показник того, наскільки світ ще не доганяє, що відбувається навколо. Але це жодним чином не робить визнання досягнень ЦГС меншими. Нехай це буде класним інструментом роботи ще більше хорошого».

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»:

«Дякую Олександрі Матвійчук за велику роботу з викриття російських воєнних злочинів і захисту їх жертв, за нашу багаторічну співпрацю в питанні полонених і їхніх родин, яку я дуже ціную... Це важлива і заслужена нагорода!»

Єдине, що засмучує, — це розподіл премії між «братськими народами». При всій повазі до російського «Меморіалу» і білоруських опозиціонерів, зараз це виглядає недоречно і штучно. ■

■ Слава ЗСУ!

Один екіпаж танка Князівської бригади з Володимира знищив 12 ворожих бойових машин!

Про це в інтерв'ю виданню АрміяInform розповів полковник Олександр Охріменко (на фото), командир 14-ї ОМБр імені князя Романа Великого

Оксана ІВАНЕЦЬ

«Прикладів яскравої, героїчної поведінки воїнів нашої бригади дуже багато, – каже командир Князівської бригади. – Один із тих, який може навести, це коли наш один екіпаж танка за сім місяців вторгнення росії знищив 12 ворожих танків! Я сам дізнався про це лише нещодавно. Питаю – «чому не розповідали?», – на що отримав відповідь: «Та що там розповідати? Я просто виконую свою роботу. Яка різниця, скільки танків я знищив – три, п'ять, вісім чи дванадцять? Я отримав завдання, вийшов, виконав його». Наші воїни – це героїчні люди, які ризикують життям і при

цьому не хизуються власними досягненнями. Вони відмінно роблять свою роботу! А я, своєю чергою, буду кло-

князя Романа Великого за період повномасштабного вторгнення «має, мабуть, найбільшу кількість Героїв

«Окрема механізована бригада імені князя Романа Великого за період повномасштабного вторгнення «має, мабуть, найбільшу кількість Героїв України».

потати перед вищим командуванням про нагороди, на які вони заслужили», – зазначив полковник Охріменко. За його словами, окрема механізована бригада імені

України». «Дванадцять наших військовослужбовців були удостоєні цього почесного звання. На превеликий жаль, помертньо...» – сказав командир.

– Яка у вас особисто мотивація продовжувати боротьбу проти російського агресора?

– Риторичне запитання... Для мене це родина... У розмові з підлеглими я щоразу кажу: «В цьому будинку можуть жити твої батьки, твоя сім'я. Які твої дії, якщо противник почне вибивати дірку в паркані твого обійстя? Я, приміром, буду боротися!». Кожен із нас повинен битися за свої території! Переможемо! Вже незабаром! Тримайтеся! ■

Олександр Охріменко: «Головнокомандувач Залужний (ліворуч) знає, що хлопці з його рідної 14-ї ОМБр поставлені завдання успішно виконують».

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Анатолій ГАС – військовослужбовець із села Брани, що на Горохівщині;
 Максим ЛІТВІНЧУК – боєць із села Солов'ї, що на Старовижівщині;
 Юрій ШНАЙДЕР – боєць із села Бережці Ковельського району;
 Михайло ШИЛАК – боєць із села Городок (уродженець села Прилісного), що на Маневиччині;
 Роман СОРОКА – боєць із міста Ківерці;
 Євген ВОРОШИК – боєць із міста Володимира;
 Володимир ДЕРКАЧ – боєць із села Бузакі Камінь-Каширського району;
 Роман СТРЕЛЬЧУК – боєць із міста Луцька;
 Сергій ДИШКО – боєць із села Ветли, що на Любешівщині;
 Олександр ІВАНЮК – боєць із села Бірки, що на Любешівщині;
 Олександр МАРТИНЮК – військовослужбовець із міста Луцька;
 Микола СМІТЮХ – боєць із міста Каменя-Каширського;
 Сергій ШУЛЬБА – боєць із села Залісоче, що на Ківерцівщині;
 Віктор МУЗИЧУК – боєць із міста Володимира;
 Андрій КИЦЮК – боєць із міста Нововолинська;
 Юрій КОЛЯДА – боєць із села Затурці, що на Локачинщині;
 Андрій ДУТКЕВИЧ – боєць із села Привітне, що на Локачинщині;
 Юрій МАКСИМЧУК – боєць із села Кукуріки, що на Старовижівщині;
 Євген ГОЛОВЧАК – боєць із села Криничне, що на Маневиччині.
 Сергій ПЕНКАЛЬ – боєць із міста Луцька.

■ У номер!

Директор школи змінив шкільні класи на окопи

Вісім років тому керівник гімназії села Великий Обзир на Камінь-Каширщині Юрій Босак уже воював. Йому пощастило вихити у пеклі Дебальцівського котла. Тепер досвідчений педагог знову одягнув військову форму і добровільно пішов боронити рідну землю від російських окупантів

Олександр ПРИЙМАК

Одразу після повномасштабного вторгнення росії чоловік взявся з військовим квитком у руках «штурмувати» військкомат. Невдовзі відбув на місце служби – берегти кордони України. З цим завданням він успішно справляється. У родині його рішення підтримали.

А доки тато захищає Україну зі зброєю в руках, його син, також Юрій, підтримує українських військових у власний спосіб: інженер-конструктор за освітою, він налагодив виробництво хвостовиків для «вогів» (гранатометних боеприпасів) – друкує на 3D-принтері пластикові деталі – стабілізатори, якими наші кмітливі хлопці модернізують гранати у дуже точну та смертоносну зброю. Завдяки таланту Босака-молодшого подарунки оркам доставляються точно «за адресою». Зосібна, ефективно ними нищили русню на харківському напрямку. ■

Погляд

Олег КРИШТОФ,
редактор відділу
інтернет-новин
газети «Волинь»

Ми сміємось, коли підірвали міст. Вони тішаться кожній вбитій дитині...

Принаймні так в інформаційному просторі нашої країни виглядає російсько-українська війна

Розуміючи, що кровожерливому стаду потрібно хоч щось у відповідь за зруйнований Кримський міст, кремлівський карлик вирішив у понеділок, 10 жовтня, масовано обстріляти мирні українські міста. Такого удару рашисти не завдавали з початку війни – берегли дорожочинні ракети. Не треба бути військовим експертом, щоб розуміти, що ця атака жодним чином не поліпшить становище агресора на фронті. Навпаки, ЗСУ ще активніше знищуватимуть загарбників. Проблема в тому, що «вань», які горітимуть у танках за «велічє росії», не покажуть пропагандисти на росТБ. Вони демонструватимуть заблюрені українцями фото влучань у житлові будинки й казатимуть, що це військові бази. Перекопаний, що саме ці виродки з мікрофонами – головні злочинці цієї війни. Це яскраво доказують ваші родичі з росії. Люди, які копали з вами картоплю, співали на сімейних святах «Волинь моя» і взяли з собою в мордор вишиванку, нині кажуть, що путін все правильно робить, а Україна потрапила в рабство до американців. Скільки наших співвітчизників, розриваючись від гніву, кричали у трубку рідні за поребриком, що краще бути колонією Гондурасу, ніж «братом» кацапів? Втім, думаю, всі погодяться, що якби ті зрадники залишилися на Батьківщині, то нині б також боронили свою землю. Вони живуть в іншій реальності, де ненависть до придуманого ворога культивується роками. Нині це вилилось в унікальні розлади психіки багатьох індивідів із рф, яким ледь не на фізичному рівні бракує наших страждань.

У Києві дівчина-підліток в прямому ефірі зняла приліт ракети. Дитину ледь не вбило... А в рашистському телеграм-каналі виставляють її відео з коментарем: «А што такое, што с лицами укронацистов, когда па-русские не панімают. Ми наносім не атветніє удари, ми начинаєм разговарівать па-взрослому с темі, кто нас не услышал...».

путін розпочав цю «триденну» війну, щоб виграти вибори у 2024 році. Тоді він керував подіями, направляв колони військових «у парадній формі» на Київ, а нині від нього вже майже нічого не залежить. Його тягне цей голодний й поранений звір, народжений російською пропагандою. Не озираючись на зазомбовані народні маси, диктатор не може зробити жодного кроку. Оскільки передумов до суттєвих перемог на полі бою у рашистів немає, їхня злість виливається у терор. Сподіваюся, що світ активніше допомагатиме українцям у боротьбі з цим чудовиськом. ■

■ Пряма мова

Олександр ПОВОРОЗНЮК, президент ФК «Ігулець» (сміт Петрове, Кіровоградська область), прокоментував заяву американського мільярдера-винахідника Ілона Маска, який фактично запропонував українцям капітулювати перед росіянами та віддати їм Крим:

Хочеться звернутися до Ілона Маска після його голосування у твіттері.

Хочеться сказати одне: ти такий багатий, б***, а такий дурний. Хочеться тобі просто сказати: пішов ти на хутір «бачок» ловити за російським військовим ко-раблем. Слава Україні!

■ Прямая мова**«Хто забуває історію, тому виправляють географію»**

Пропонуємо прочитати найяскравіші за тиждень думки і цитати

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про пошкодження Кримського мосту:

«Найбільш захищений міст у світі і найсуворіший режим безпеки. Більше трьох тисяч військових та поліцейських. Зі своєю багаточисловою сучасною системою протиповітряної оборони, бійцями бойового чергування, кораблями та катерами в бойовій готовності на морі, 115-та бригада спецназу, спеціально розроблена для оборони мосту від підричників на суші, додаткові сили Міноборони, поліції та ФСБ РФ. На в'їзді є рентген-пропускні пункти для вантажівок і контроль кожної машини і кожного водія, кінологи із собаками, навченими шукати вибухівку. І вся ця дорога машина виявилася безсилою».

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач ЗСУ, про плани українських військових:

«На нашій землі триває боротьба, масштабів якої світ не бачив із часів Другої світової. Ми не маємо права перекласти цю війну на наших дітей. Ворога потрібно знищити тут і зараз. І ми це можемо зробити».

Валерій ТРЕГУБОВ, журналіст, про те, чи буде ще одна війна з росією:

«Дехто каже, що за цією війною з росією буде ще одна. І ще одна. Я переконаний у зворотному. Якщо ми зараз не встоїмо, вже не буде кому воювати з нашого боку. Але якщо — а вже скоріш «коли» — ми переможемо, російські танки забудуть сюди дорогу. Навіть якщо росія вистоїть як єдина держава, від самої думки сюди сунутися будуть сіпатися очі та інші частини тіла. Бо вже змінилося саме сприйняття того, що являють собою українці. Вже не смішні «полурусские полулюди», а хитрий, страшний та жорстокий супротивник».

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ, про те, що зараз найважливіше:

«Головне питання зараз — постачання зброї для України. Це пріоритет № 1, який ставить Президент Зеленський для українського МЗС, Міністерства оборони, Міністерства інфраструктури та інших причетних органів. Це щоденна 24/7 праця на результат. Мені щоранку на стіл лягає документ на 20 сторінок із детальним переліком, хто що дав, дає, дасть. Зброя йде».

Урмас РЕЙНСАЛУМ, міністр закордонних справ Естонії, про руйнування Керченського мосту:

«Естонія, безумовно, вітає це (вибух на Керченському мосту. — Ред.) і вітає українські підрозділи спеціального призначення, які, ймовірно, стоять за цією операцією. Керченський міст має символічне значення для росії, оскільки є важливою логістичною ланкою. Для особисто владіміра путіна міст був ще й символом того, що Крим «назавжди залишиться частиною росії».

Павло КИРИЛЕНКО, учитель історії полтавської гімназії № 35, напередодні своєї загибелі у бою на фронті:

«Не варто боятися смерті. Варто боятися безцільно прожитого життя. Краше обладунки воїна, аніж нашійник раба. Хто забуває історію, тому виправляють географію. Історики, як ніхто, знають, за що воюють. Слава Україні!».

Ігор СОЛОВЕЙ, керівник Центру стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки, про російських «критиків» влади:

«Антипутінські настрої не є автоматично проукраїнськими. Поява критики зараз у росії — це прояв процесу пошуку крайнього, який відповідатиме за поразку у війні. Різні відомства наввипередки почали «мочити» одне одного, щоб зняти із себе відповідальність за провали. Яскравий приклад — Гіркін (лід його керівництвом у квітні 2014 року росіянами було захоплено Слов'янськ. — Ред.). Він не самостійна фігура, його завдання — бути інформаційним кілером фсб проти Міноборони. А чи варто нам сильно радіти? Дуже сильно не варто. Адже вони думають не про закінчення війни, а про те, як її покращити, аби цю війну проти нас виграти». ■

■ Все для фронту, все для Перемоги!

«Коли Україна отримає танки натівського зразка (їхня вага — понад 60 тонн), то їх перевозити зможуть тільки такі потужні тягачі.»

«Я вірю в те, що НАТО поставитиме нам танки — як американські, так і німецькі. І ми робимо все для того, щоб підготуватися».

Порошенко везе з Британії найбільший танковий тягач Oshkosh

Він буде перевозити танки НАТО для ЗСУ

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності» побував у Великій Британії на військовому складі, звідки в Україну відправляють чергову партію техніки для ЗСУ, куплену спільно з волонтерами. Одна з позицій — найбільший танковий тягач Oshkosh. Порошенко пояснює: коли Україна отримає танки натівського зразка (їхня вага — понад 60 тонн. — Ред.), то їх перевозити зможуть тільки такі потужні тягачі.

Кошти на одну з машин збирали волонтери на день народження п'ятого Президента, Фонд Порошенка традиційно подвоєно зібрану суму. «Це те, про що мріють Збройні сили України — найпотужніший, найбіль-

ший у світі і найновіший, який тільки можна знайти на складах довготривалого зберігання, — крутий трак Oshkosh. Я вірю в те, що НАТО поставитиме нам танки. Я вірю в те, що вони будуть як американські, так і німецькі. І ми робимо все для того, щоб підготуватися», — розповів Порошенко про трак-велетень.

Крім цього, Фонд Порошенка та ГО «Справа громад» привезуть в Україну з Великої Британії понад дві сотні вантажівок Leyland DAF. Це — повнопривідна п'ятитонна дизельна машина, яка може оснащуватись лебідкою і доставляти все, що потрібно для фронту: боєкомплект, харчі, воду і паливо в бочках. Частина автомобілів обладнана кранами для завантаження великокаліберних боєприпасів.

Для того, щоб пришвидшити перевезення вантажівок, Петро Порошенко подарував своїй дружині Марині автомобільний лафет, який доставляє машини з Європи в Україну. «Зараз у нас найважливіше завдання — яким чином дві сотні автомобілів доставити в Україну. Я дуже вдячний волонтерам, які зворотні рейси з Великої Британії завантажують нам тільки по ціні пального і видатків водія. І чим більше ми знайдемо таких волонтерів, які допоможуть нам прискорити постачання цих автомобілів в Україну, тим краще», — пояснює Петро Порошенко.

А Марина Порошенко додає: «Я дуже щаслива. Аж перехоплює подих від того, що я бачу ці машини, які будуть допомагати нашим хлопцям бити рашистів і звільняти нашу рідну Україну». ■

84 ракети (43 з них було знищено силами української ППО) та 24 безпілотні літальні апарати (знищено — 13) запустили росіяни по території нашої країни у понеділок. Внаслідок ударів по 14 областях 19 українців загинули, ще 105 постраждали.

■ Офіційно

Поневолені росією народи мають отримати свободу

Верховна Рада звернулася до міжнародного співтовариства із закликом підтримати право на самовизначення корінних народів російської федерації. Відповідну постанову 6 жовтня підтримали 322 народні депутати

Леонід ОЛІЙНИК

«Одноставна підтримка парламентом самовизначення поневолених росією народів окреслює одну з ключових передумов надійної перемоги і стійкої повоєнної архітектури безпеки: з імперії росія має бути перетворена на звичайну національну державу, а поневолені народи повинні отримати свободу», — наголосив народний депутат від «Європейської Солідарності» Володимир В'ятрович. — Саме звільнення народів рф є ключем до ліквідації російської імперії і російської загрози для України і всього світу. Напад московії на Україну і перемоги нашої армії роблять дезінтеграцію імперії невідвортною», — додав В'ятрович.

ЩО У ДОКУМЕНТІ

У прийнятій постанові парламент України закликає міжнародне співтовариство до вжиття всіх необхідних заходів для припинення переслідування кремлівським режимом лідерів та членів національно-визвольних рухів народів рф; припинення практики депортації та внутрішнього переміщення громадян росії з метою спотворення етнічного складу регіонів рф; беззаперечного гарантування громадянам рф права на вільне висловлення поглядів, думок, участь у мирних зібраннях, свободи об'єднань, свободу совісті та віросповідання, а також на забезпечення вільного розвитку традицій та культурної самобутності народів росії.

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО НАДАННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ПОНЕВОЛЕНИМ МОСКОВІЄЮ НАРОДАМ І КРАЇНАМ

«З імперії росія має бути перетворена на звичайну національну державу, а поневолені народи повинні отримати свободу.»

ДО РЕЧІ

Верховна Рада також прийняла постанову про звернення до міжнародної спільноти щодо північних японських територій та визнала їх окупованими. «Крим — це Україна, Курили — це Японія. Вкрадені росією по світу території потрібно повертати», — заявив Голова Верховної Ради Руслан Стефанчук. Він також закликає світові парламенти невідкладно визнати росію країною-терористом. ■

Підпишіться на наш Telegram-канал Volyn nova

■ **Важливо!**

«Якщо чуєте звуки «мопеда» у повітрі – бийте на сполох»

Не тільки жителям прифронтових областей, а й поліським – Волинській, Рівненській та Житомирській – можуть загрожувати «Мопеди» – так по-народному називають іранські безпілотники «Шахід» (Shahed-129), які використовує росія. Рашисти переназвали їх на «Герань-2»

Василь КІТ

«Якщо почуєте в небі звук, схожий на такий, який видає мопед, – це ознака цих безпілотників, – попереджає відомий військовий експерт Олег Жданов (іноді звук ще схожий на бензопилу. – Ред.). – У такому разі треба повідомляти представників Збройних сил. Тому що система ППО може не бачити цей безпілотник через те, що він літає дуже низько». Звук «мопеда» при ідеальній погоді чути на 20 кілометрів, він летить із максимальною швидкістю 150 кілометрів за годину, тому є час для того, щоб його збити. ■

Потужність іранського безпілотника

Інфографіка із сайту defence-ua.com.

«Шахід» Shahed-129

Технічні характеристики

Екіпаж	немає	Висота	3,1 м	Витривалість	24 год
Вантажопідйомність	400 кг	Швидкість	150 км/год	Бомби	4xСадід-345 ПГМ
Довжина	8 м	Бойова дальність	1700 км	Максимальна висота	7300 м
Розмах крил	16 м	Дальність польоту	3400 км		

Ці дрони смертельно небезпечні!

■ Герой із сусідньої вулиці

Про взвод нововолинця Джері на фронті ходять легенди

Старший лейтенант Ілля Степук відстоює незалежність держави у найгарячіших точках українсько-російської війни. Після поранення лікувався у госпіталі й прибув у кількадечну відпустку додому на Волинь

Алла ЛІСОВА

ХЛОПЦІ ТЕЛЕФОНУЮТЬ ЩОДНЯ І ЗАПИТУЮТЬ: «КОМАНДИРЕ, КОЛИ ТЕБЕ ЧЕКАТИ?»

У номері за 19 квітня нинішнього року наша газета опублікувала матеріал під заголовком «Думали, що загинув... А він став грозою рашистів!». У ньому розповіли, як молодий офіцер сім діб не виходив на зв'язок із рідними, яким страшно було й подумати, що син загинув чи зник безвісти. На щастя, все закінчилося благополучно.

Тоді юного випускника Національної академії сухопутних військ, командира взводу 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади за військові подвиги нагородили орденом Богдана Хмельницького III ступеня й присвоїли звання старшого лейтенанта.

Взвод нововолинця Іллі Степука з перших днів повномасштабного вторгнення – на передовій. Наприкінці серпня у бою на Херсонщині він був поранений.

Госпіталь, лікування – і ось кілька днів реабілітації у рідному місті, зустрічі з татом, який також має військову освіту і служив офіцером, з родиною, сусідами, знайомими. Знайшов час і на спілкування із журналістами.

Ілля зустрічає нас теплою усмішкою. Поруч – батько Віктор. Юний командир охоче розпочинає розмову.

– Ось, – показує паличку, – доведеться з нею трішки походити, далі – вердикт лікарів, думаю, що він не буде суворим, і я невдовзі зустрінуся зі своїми хлопцями. Вони телефонують щодня, запитують про стан здоров'я: «Командире, коли тебе чекати?». Правду кажучи, я теж за ними вже скучив.

ГОЛОВНИЙ ВОЛОНТЕР – БАТЬКО ДЖЕРІ, ЯКИЙ УМІЄ «МНОЖИТИ НА НУЛЬ» ВАГНЕРІВЦІВ

– Я неодноразово буваю у підрозділі сина на передовій, доставляю допомогу, – приєднується до розмови Степук-старший, – і мені приємно чути хороші слова про свого сина як командира і як людину від вищих командирів і його бойових побратимів. Без перебільшення, про його взвод ходять на передовій легенди як про злагоджений підрозділ швидкого реагування, який вже бага-

тьох виручив у скрутних ситуаціях.

Доказ цього – серпневий бій на херсонській землі. Взвод Іллі Степука діяв на запорізькому напрямку, але наприкінці літа надійшов наказ про передислокацію. Як каже мій співрозмовник, тоді все гуділо про визволення Херсонщини. За дві доби разом із технікою їх

«Бій тривав до години на відстані менше двадцяти метрів від ворога, використовували стрілецьку зброю, гранати. «Помножили на нуль» 20 вагнерівців.»

перекинули на південь і віддали наказ про наступ.

– Згідно з даними розвідки, наша зона була сірою, і початок мав бути безперешкодним, – згадує Ілля. – Але «чуйка» мені підказала краще вивчити місцевість, що ми й зробили.

Виявили, що там уже «закопався» ворог, тож бій тривав до години на відстані менше двадцяти метрів, використовували стрілецьку зброю, гранати. «Помножили на нуль» 20 вагнерівців. Як згодом доповідали розвідники, цих орків ідентифікували – вони чинили звірства в Бучі, і розплата їх все ж таки знайшла. З нашого боку втрат не було. На підмогу окупантам мчав БТР із відділенням піхоти – я вогнем з автомата і ще один боєць пострілом з гранатомета цей десант знищили. А коли вже мали рухатися вперед, нас засікли й обстріляли з танка. Тоді я отримав поранення.

– Ілля, як часто бувають у вас волонтери?

– Ось наш головний волонтер, – показує на батька. – Він усім можливим і неможливим забезпечує, навіть джипа зумів на взвод доставити.

Пан Віктор у той момент демонструє каску з написом «Батькові Джері» (це позивний Іллі) з автографами бійців підрозділу, де служить син. На стіні – національний прапор з такими ж підписами, але, на жаль, навпроти окремих із них стоять хрестики, що означає загибель Героїв.

Війна молодому офіцерові Іллі Степуку, як і мільйонам українців, підло перекоїла життя. Юнак ще до її початку планував одружитися – не вийшло, наречена чекає його з передової.

Ждуть свого командира і його бійці, з якими разом виконує святу місію – захищає Батьківщину. «Бо хто, як не ми?» – стверджує. ■

Фото із особистого архіву Алли ЛІСОВОЇ.

«Моя робота – захищати Україну. Бо цього ніхто, крім нас, не зробить».

■ Про це говорять

Фото із сайту unian.ua.

У наступному році усім українцям доведеться затягнути пояси. Головне, аби була Перемога у війні!

В Україні зросли мінімальні зарплати й пенсії

З 1 жовтня мінімалка збільшилася з 6 500 до 6 700 гривень

Сергій БОРОХ

Ще перше та єдине підвищення у 2022 році. Також вона не зростатиме і у 2023-му. Тим часом від розміру мінімальної зарплати залежить розмір єдиного соціального внеску. Тож із 1 жовтня цей податок зростає до 1474 гривні. Здебільшого це зростання стосується ФОПів та підприємств, де працівникам сплачують мінімальну зарплатню. В Україні зареєстровано близько 2 млн ФОПів, з яких 1,5 млн платять єдиний податок.

Через зростання мінімальної зарплати перерахували й мінімальний розмір пенсій за віком. Йдеться про виплати громадянам, які досягли 65-річного віку і старші та мають

«З 1 жовтня 2022 року пенсіонерам, яким виповнилося від 70 до 75 років, буде встановлено щомісячну компенсаційну доплату до пенсії у розмірі до 300 гривень.»

страховий стаж: чоловіки – не менше 35 років, жінки – не менше 30 років. З 1 жовтня мінімальний розмір пенсії за віком таких пенсіонерів становитиме 2 680 грн (6700 x 40%).

Також з 1 жовтня 2022 року пенсіонерам, яким виповнилося від 70 до 75 років, буде встановлено щомісячну компенсаційну доплату до пенсії у розмірі до 300 гривень.

З 1 жовтня цього року запроваджується додаткова гарантія пенсіонерам віком від 70 років і старшим, пенсію яким призначено відповідно до закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та які мають страховий стаж: чоловіки – не менше 35 років, жінки – не менше 30 років. Мінімальний розмір їхньої пенсійної виплати має бути не менше 3000 гривень. ■

■ Спеціальний репортаж

Леся Українка пораділа б, як її земляки кують Перемогу в тилу

«У нашій громаді спортзмагання – це енергія для Перемоги і допомога ЗСУ»

У Колодяжненській сільраді, як і по всій Волині, люди одночасно з вирішенням щоденних проблем волонтерять, а ще у час війни закладають футбольні поля й працюють над тим, щоб поляки привозили дітей у табір «Оберіг»

Оксана КОВАЛЕНКО

«СТЕЖИМО ЗА ПОРЯДКОМ НА ЗЕМЛІ І ЗА НЕБОМ»

Колодяжненська сільська рада охоплює територію 19 сіл Ковельщини. Головне – Колодажне, уславнене тим, що в цій місцині мешкала й творила Леся Українка. До війни тут робили ставку на туристів й охоче розглядали транскордонні проекти з білоруссою (до якої якихось дві з лишком годин їзди), ділячись з гостями безсумнівною перевагою – казковою природою, яка допомагає боротися з агресивними думками й емоціями. Але то було до 24 лютого...

Тепер війна проклала нові русла життя в громаді. Секретар сільради Павло Кухта, якого зустрічаю першим в селі, весь у роботі, бо саме наглядав, як комунальники готувалися до косіння трави уздовж доріг. Саме він показує новий порядок у місцевому Будинку культури: в актовій залі замість концертних аксесуарів – коробки з гуманітаркою, речі військових. Павло Володимирович розповідає про місцеве добровільне формування тергромади (ДФТГ):

– З початку війни близько шести сотень чоловіків взялися патрулювати місцеві стратегічні точки. Чесно скажу, що їх було аж багато. Як створили ДФТГ, запропонували людям контракти добровольця підписати, дехто відсіявся, поділили обов'язки – і все впорядкувалося... У наших тероборонців є приховані позиції, пункти спостереження за небом. Патрульні їздять по селах, пильнують за дотриманням комендантської години. Одним словом, стежимо за порядком на землі і за небом.

Тут було й таке, що затримували чоловіка, який навіщоє ставив мітки на деревах. Павло Кухта зітхав й розказує, скільки планів перекреслила війна: тепер сільрада навіть не може ремонтувати дороги й здати на 90% готову амбулаторію. Він переводить погляд на ставну ляльку-мотанку на своєму столі. Це один із яскравих символів праці громади на Перемогу. Створює таких красунь депутатка сільради та майстриня з села Сквижне Олена Філіпчук. Отримали з продажу коштів передає на потреби ЗСУ. Павло Кухта розповідає, що допомагають і «своїм» мобілізованим (їх близько 200), і їхнім родинам.

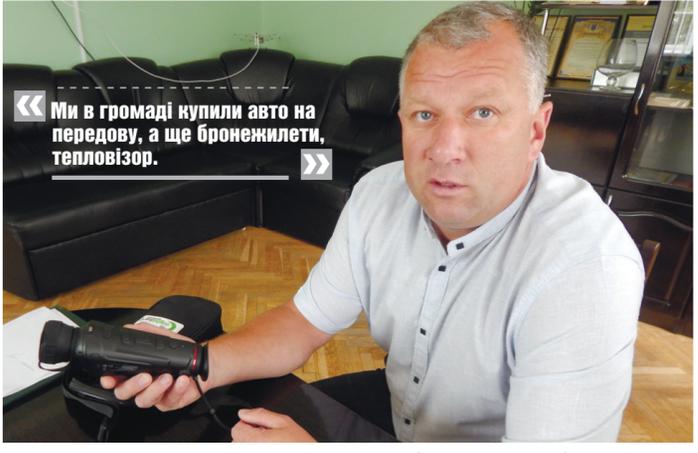
«У НАС В КРАЇНІ ВІЙНА – ТО ТРЕБА НЕ ТІЛЬКИ ПРО СВОЮ СІМ'Ю ДУМАТИ»

Мешканка громади з села Волошки Оксана Мороз з-поміж багатьох своїх односельчан вирізняється тим, що разом із дитьми, 12-літнім Назаром та 9-річною Даринкою, чекає чоловіка з війни. Повістка Валентин Мороз отримав 8 березня. Дружина розповідає, що міг би вийхати з країни:

– Мій чоловік працював водієм-далекобійником на ТИРах. Мав вирушати в чергову поїздку, але почалася війна і він вернувся. Говорив, що ніде ховатися не буде. Лишив машину на кордоні й приїхав. Сказав, що піде захищати свою країну. І я з ним згідна: «Якщо всі почнуть втікати, то хто буде нас захищати?».

Валентину Морозу 33 роки. Тепер він – у прикордонній службі. Дружина зауважує, що за минулі 5 місяців служив і на кордоні з білоруссою, і на Донеччині, і на Дніпропетровщині, хоча рідні знають про нього мінімум:

– По телефону він майже нічого не говорить. Лише питає, як діти, як здоров'я і як хазяйство? Тільки про це. Напевно, і береже мене, бо знає, що ніде переживаю. Хоч ми всі в родині хвилюємося. На уточнюючий запитання чоловік відповідає: «На все свій час». Взагалі він дуже замкнута людина, і йому

Віталій Кашик розказує, що на тепловізори й інші потреби ЗСУ активно заробляють громадою, зокрема й завдяки спорту.

Ніна Ковтун із Волошок і чернігівчанка Світлана з донечкою разом шукають світлі моменти життя.

завжди все добре, всього вистачає й нічого ніколи не потрібно...

– Де я беру сили? Звичайно, тримаюся завдяки дітям. Сісти й скласти руки – це не вихід. Жити потрібно, працювати. Ми сіємо й садимо багато. Допомагають батьки чоловіка, сестра моя. Вдячна їм дуже. У нас в країні війна – то треба не тільки про свою сім'ю думати, а працювати так, щоб ще комусь допомогти: в кувів у Луцьку є переселенці з Чернігова, то ми підтримуємо, чим можемо. Вертатися їм нема куди – квартири немає... Передаємо продукти, все, що на городі, свіжину зробили, паски перед Великоднем. І чоловікові батьки зложилися... Кожного разу, як чимось допоможемо, мені набагато стає легше! На душі набагато спокійніше... Найважче, коли запитують діти: «А чому наш тато служить, а другі дяді вдома?». Я підбираю слова, аби пояснити, що свою країну треба захищати. Дуже хочу, щоб люди усі вболівали, щоб не жили просто своїм життям, наче все спокійно.

– Ми ходимо до церкви й молимося Богу. Як чоловіка призвали, то дітки самі такі молитви познаходили – за батьків. Вивчили. Нема такого дня, щоб ми не молилися.

Думки Оксани Мороз підхоплює її сусідка Катерина Сметюх. Вона тепер живе у тривозі за батька Романа Приступу. У цивільному житті він був молодшим сержантом в запасі. Катерина зауважує, що мало знає про тата на війні:

– 3 травня відзначав 45 років, то потім розказав, як прийшли побратими і вручили спальний мішок та ще деякі речі, бо в нього все згоріло під час обстрілу. А так мені каже: «Все добре». Потім взяв мене, що то контузія була, то поранення, то істи не було чого... Яюсь говорив, що він радий, що його дочка

(а в мене ще молодша сестричка і син маленький) живуть тут, де росіяни не лізуть. То ми надіємося, віримо, що все буде добре. Поплачемо – і йдемо шось робити.

Серед тих, хто молиться за мирне життя, – й тимчасова мешканка Волошок – Світлана Грищенко з Чернігова. Разом із донькою, чоловіком та свекрами вони ледь вирвалися із зони бойових дій в рідному місті у березні після майже місяця життя у підвалі. Світлана в слезах розказує, як росіяни опосередковано вкоротили віку її свекрусі:

– Ми прожили в підвалі майже 24 дні. Газ відразу вимкнули. Потім світло. Як волонтери якусь хлібину привозили, то діти з таким задоволенням ї нохали і їли... Одно-го дня військові, які захищали місто, почали приходити до дружин, які з нами були, й казали: «Втікайте, бо так вже наступають, що ми, мабуть, не зможемо втриматися». І ми підіти обстрілами почали втікати. Чекали й зеленого коридору, але передавали, що все одно розстрілюють багатьох... То було шось страшне. Обстріли. Їхали полями, машини грузли, то люди викидали свої речі...

– Ми приїхали сюди, до сестри свекрухи. Така трапилася біда, що моя свекруха тут і померла... Не могли їй купити ліки вчасно, бо ж аптеки не працювали... Ї звали Ірина Григорівна. 72 роки. Похоронили на Волині біля її тата. Дуже хороша людина була.

Світлана Грищенко витирає слези й переводить погляд на донечку, що бавиться з кошеням. Тут, у Волошках, як і географічним центром Волині, вона радіє тиші й людям: розказує про чуйність і доброту малих і дорослих мешканців села, про старосту Володимира Дмитрука, вчителів із Ковельського ліцею № 3 імені Лесі Українки. Жінка знову витирає слези, тепер уже від розчуження:

Чоловіків із такими шевронами тут шанобливо називають «наші тероборонці».

– Дякую, дуже дякую усім людям! Ми нічого не просили, не звикли, але нам все пропонували, приносили. І тут таке гарне село, природа, так добре, що тихо! Хоч тепер ні в чому не можна бути впевненим. Попри все, сподіваємося на нашу Перемогу, віримо в наші Збройні сили, що все буде добре! Молимося до Бога. Мусимо перетерпіти. Не може бути ця війна нескінченно, правда ж? Ви знаєте, я ж раніше російською у Чернігові розмовляла, а нині тільки українською: тією мовою язык не повертається!

«ЛЮДЯМ ЖЕ ДЕСЬ ПОЗИТИВ ТРЕБА БРАТИ!»

– Війна все змінила, – кидає важку фразу сільський голова Колодяжненської Віталій Кашик. На його робочому столі перше підтвердження – тепловізор. Розмовляємо про футбольні поля, кошти для армії, землю і навіть про аферистів.

– У нас нові завдання, – підхоплює Віталій Леонтьєвич, – волонтерство, тимчасово переміщені особи, призовники, їхні сім'ї (є програма соцдопомоги), їхні дітки... Ховаємо загублених... Ми в громаді купили авто на передову, а ще броньжети, тепловізор. Придбали багато чого за кошти апарату сільради, з нашої зарплатні.

– Але є багато планів, які вже, можливо, й не здійсняться, бо на все потрібні гроші. А навіть якщо вони є, то ви знаєте, куди їх спрямовують... От акциз забрали в нас – це орієнтовно 6 мільйонів гривень (15–20 % до бюджету могло би бути)...

Попри все, каже Віталій Кашик, у громаді залужують нові й нові футбольні поля для місцевих шкіл. Допомагають з цим місцеві аграрії. Сільський голова таким проектом дуже тішиться, як і тим, що вдалося зберегти спортивний турнір:

– От наш традиційний турнір: проводили його, як не було війни, а тут вона сталася, то все одно він відбувся. Не хочемо набутого втрачати. Зрештою, людям же десь позитив треба брати! Того негативу й так вистачає. А це розрядка, щоб набратися сили. Та ще й принагідно Збройні сили отримали певні кошти. У нашій громаді спортзмагання – це енергія для спільної Перемоги і допомога ЗСУ. Ділимо кошти на виконанні залежно від того, які є заявки.

Віталій Кашик розповідає, що будь-кому допомоги не надають і це для нього принципово:

– На початках до мене дуже багато йшло – люди, яких я не знаю, з інших регіонів, громад. Казали просто: «Давай». То я прошу, щоб показали якусь відношення, щоб там печаточка була, кого представляє (яку адміністрацію, яку частину). «Вибачайте, але я вас перший раз бачу», – так і пояснював. Завтра скажу людям, щоб зібрали картоплю Володі, а потім мене запитують, то де я того Володі знайду? В інших селах були ситуації, що хтось комусь відправив допомогу, а потім із ним зв'язку нема.

Серед гарних планів, які зависли, але мусять бути, – етнофестиваль в Нечиніному та облаштування дитячого табору «Оберіг» в Уховецьку. В Колодяжненській громаді мріють отримати спільний з Польщею грант від ЄС, щоб довести цю від природи казкову місцину до євростандартів. Чому б не помяряться, що настане час, коли поляки прагнутьимуть, щоб їхні діти відпочивали саме тут? ■

Більше фото і відео — на сайті VOLYN.COM.UA

■ Все для фронту, все для Перемоги!

Викладач столичного вишу став волонтером у Володимирі

«У всіх нас були свої життєві плани, та війна їх поміняла. Зараз основне для кожного – робити посильний внесок у наближення Перемоги», – каже Віталій Клак із найстарішого міста на Волині

Волонтери із Володимирщини на Донеччині: вантаж доставили бійцям 14-ї бригади.

Він – викладач, кандидат психологічних наук. А з перших днів повномасштабного вторгнення росії в Україну разом з іншими небайдужими людьми долучився до волонтерства у княжому місті, підтримуючи і наших захисників на передовій, і тих, хто потрапив у зони бойових дій

Катерина ЗУБЧУК

«24 ЛЮТОГО ЗАСТАЛО МЕНЕ У КИЄВІ»

– Я свого часу працював у педагогічному коледжі Володимирі, – розповідає молодий чоловік. – У цьому місті моя сім'я. А після того, як захистив дисертацію й одержав ступінь кандидата психологічних наук, перебрався до столиці. Викладав у Національному педагогічному університеті імені Драгоманова. Тут мав намір вибудувати подальше життя – відкрити, наприклад, свою власну справу, перевезти до Києва дружину Ірину, сина Данилка. Війна ці плани поміняла. 24 лю-

того застало мене в Києві. Рано-вранці зателефонувала Ірина. Від неї найперш і почув жальливу новину. Не міг відразу в це повірити. Зайшов у телеграм-канали, почитав там повідомлення – все підтвердилось. А оскільки жив у районі Теремків, то дуже скоро вже й інтернету не треба було – у бик Борисполя летіли ракети...

«Переможемо – тоді й Україною помандруємо, й обов'язково вже з дружиною поїдемо за враженнями в місто кохання – Париж.»

Того дня Віталій покидав Київ. Їхав стороною Ірпеня, Бучі, Гостомеля, де вже йшли повітряні бої, в машині відчувалися удари вибухових хвиль. Всі дороги були забиті автомобілями, які більше стояли, ніж рухалися. Тож цілу добу добирався до Володимира, усвідомлюючи, що тут його чекає сім'я, яка потребує опіки й підтримки в такий непростий час, але ще не маючи відповіді на питання: «Що далі?». Життя поділилося на «до» і «після», коли ти ще не знаєш, яким буде наступний крок.

«З НАШОЇ РОДИНИ ТРОЄ ЧОЛОВІКІВ БУЛИ НА ПЕРЕДОВІЙ»

Кориння Віталія Клака – у селі Березовичі на Володимирщині. Він із родини Проскурєнкових (це прізвище його матері до заміжжя).

– І нова для мене діяльність – волонтерство – почалася з того, що троє чоло-

віків із нашої родини були на передовій, тож взялися ми найперш допомагати їм, а заодно і їхнім бойовим побратимам, – розповідає чоловік. – Фермер В'ячеслав Проскурєнков (то його два брати й племінник пішли на війну з перших днів повномасштабного вторгнення) долучився до цієї справи, а також Павло Ковальчук, Богдан Гнатюк, Петро Чолак, інші люди, небайдужі до ситуації в Україні. Нас міська рада інколи підключала до благодійної роботи, коли треба було якийсь товар доставити. А згодом ми ви-

Вітаємо!

15 жовтня осінь подарує все своє золото, а люди – букети з найщиріших почуттів настоятелів Свято-Хресто-Воздвиженського храму і храму Покрови Пресвятої Богородиці с. Вільхівка Горохівської територіальної громади Луцького району отцю

Василів ЛУНЬО.

Нашому духовному наставнику, священникові, серце якого сповнене любові до Бога й людей, виповнюється 60 років. Шановний отче Василю! Минуло 27 літ, відколи ми зустрілися з Вами у нашій деревній святині. З першої Вашої проповіді ми зрозуміли, що Ви – священнослужитель, посланий нам Творцем. Ваша мудрість, доброта, щирість у порадах і благочестивість у справах єднають нас, зміцнюють віру дорослих і дітей. Завдяки Вам ми збудували в нашому селі новий Свято-Покровський храм, Ваша молитва слугує оберогом нашим родинам, а хороші справи – рідній Україні.

Пишаємося Вашою любов'ю до рідного краю, до нашої боголюбивої церковної громади. Дякуємо Богові за те, що ви в нас є. Просимо у Всевишнього для Вас міцного-міцного здоров'я й усіх гараздів. Нехай настане мир у нашій країні і приносить Вам радість прийдешні дні! Україна буде, якщо її оберігатимуть молитва і краса душі таких священників, як Ви!

З повагою хористи, парафіяни Свято-Хресто-Воздвиженського храму і Храму Покрови Пресвятої Богородиці.

Вітаємо!

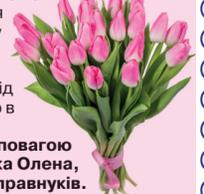

У давнину з Покрови починався сезон весілля. 14 жовтня 60 років тому на рушничок шастця стали й дорогі нам люди –

Петро Михайлович та Тетяна Іванівна ЧУБЕЙКИ, які мешкають у селі Лобна, що на Любешівщині.

Осіннього дня вони одружилися. Давши клятву бути разом у радості й горі, при здоров'ї й недудзі до кінця днів своїх, пішли у парі по життя. Збудували дім, в якому, до речі, справили новосілля пів століття тому, теж на Покрову, народили й виховали в любові четверо дітей, виплекали сад. У день діамантового весілля хочеться побажати рідним людям міцного здоров'я й сказати: «Хай у вашому домі панують мир і злагода, у серці – доброта, у справах – мудрість! Нехай доля і надалі буде прихильною до вас, даруючи радість життя, незрадливо удачу! Зичимо, щоб Господь оберігав вас від усіх негараздів, а Матінка Божа була вашою помічницею в усіх починаннях!

З любов'ю й повагою доньки Марія, Галина й Надія, син Іван, невістка Олена, зяті Петро, Олександр, 9 онуків і 15 правнуків.

Пульт тижня

Фото із сайту Маневської селищної ради.

Хто висушить сльози рідним?

Вдові полеглого Захисника вручили орден Богдана Хмельницького III ступеня

Батьки Героя Віталія Последова (на фото) отримали подяку за виховання сина-патріота, який поклав життя за Україну

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Віталій Последов народився та виріс у багатодітній родині в селі Цміни на Маневиччині. Проходив службу в ЗСУ за контрактом. Загинув у квітні, захищаючи українську землю від російських загарбників, поблизу населеного пункту Довгеньке на Харківщині. Поховали воїна в рідному селі 18 травня.

За особисту відвагу в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України і вірність військовій присязі Указом Президента від 20 квітня Віталія Последова нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Днями вдові загиблого героя Марини Федорівні вручили нагороду маневецької селищної голова Олександр Гаврилюк та староста села Цміни Олександр Мурашко. Очільник громади також вручив батькам Віталія Наталії Леонтівні та Олександру Федоровичу подяку за виховання справжнього офіцера, захисника України. ■

40-річний ковельчанин викрав припаркований автомобіль

Свій вчинок чоловік коментувати відмовився

Сергій ВИШЕНЬКА

Нещодавно до ковельських поліцейських звернувся 26-літній місцевий житель і повідомив, що він припаркував свою машину «Seat» в одному з місцевих гаражних комплексів, а коли повернувся, її там не знайшов. Згодом правоохоронці з'ясували, що транспортний засіб викрав 40-річний ковельчанин.

Автівку в зловмисника вилучили й незабаром повернуть власнику.

Злодієві загрожує від трьох до п'яти років позбавлення волі. Слідство триває. ■

Резонанс

Очільниця відділення банку крала гроші з рахунків покійників

Суд випустив зловмисницю під заставу, а вона втекла

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

Правоохоронці встановили, що жінка незаконно перевипускала банківські картки померлих клієнтів установи, та таким чином отримувала доступ до їхніх рахунків. Пізніше гроші з карток знімав чоловік обвинуваченої. Таким чином злодії 15 разів привласнювали кошти. Загальна сума збитків перевищує 1,3 мільйона гривень.

Злодії 15 разів привласнювали кошти. Загальна сума збитків перевищує 1,3 мільйона гривень.

Жінка тривалий час була в розшуку, а коли її затримали, суд обрав запобіжний захід у вигляді тримання під вартою,

«І нехай мене тепер лохи упіймають!»

з можливістю внесення застави у розмірі 259 тисяч гривень. Зловмисниця цю суму внесла, вийшла з-під варти і знову зникла. За даними слідства вона перетнула кордон за чужими документами і нині разом із чоловіком перебуває в міжнародному розшуку.

Заставу, за клопотанням прокуратури, скеровано на підтримку

військовослужбовців Збройних сил України.

Якщо втікачку упіймають, їй загрожує ув'язнення на строк до 8 років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років та з конфіскацією майна. ■

Крила, обпалені війною

Підгайцівська громада прихистила понад дві тисячі переселенців!

«Наше тепле ставлення допомагає людям хоч трошки відійти від пережитих жхів»

Софія ГАВРИЛЮК

Одразу після початку повномасштабного вторгнення російської армії в Україну місцева влада Підгайцівської громади виділила кошти з місцевого бюджету на потреби вимушено евакуйованих. Планували прийняти якомога більше людей і забезпечити їх комфортними умовами проживання. З-понад двох тисяч осіб половину розселили у дитсадках, розповідає начальниця відділу освіти, культури, молоді та спорту Жанна Скороход: «Місцева громада дуже активно відгукнулася щодо допомоги нашим землякам, яким довелося рятуватися від війни. Багато родин прихистили переселенців у себе вдома. Понад 1000 людей отримали прихисток у наших дошкільних закладах — у двох дитячих садочках. Один із них ще навіть не був уведений в експлуатацію, тож

ми швидко доробили ремонт, під'єднали комунікації та заселили людей».

Для прибулих організували триразове харчування. Також у закладах працювали медична сестра, вихователь, кухарі, які допомагали, як могли. Постраждалих забезпечили необхідною побутовою технікою: купили холодильники, пральні машини, комп'ютери та під'єднали інтернет. Багато було сімей з дітками (школярами й дошкільнятами), тож мусили подбати про їхнє навчання.

Серед тих, хто знайшов прихисток на Волині, — дві родини з Чернігівщини, з села Ягідного. Це село перебувало в окупації. Воно відоме тим, що російські солдати обласували свою позицію просто в школі, а людей тримали в заручниках у підвалі. Директорка дитячого садочка «Сонечко» Любов Сапига переповіла ось що: «Близько місяця 300 людей, серед яких було 70 дітей, виживали в нелюдських умовах у цьому підвалі. Наймолодшому було 3 місяці, найстаршому — 93 роки. До звільнення дожили

не всі, близько десятка осіб померли від нестачі повітря, їжі, ліків. Мертві лежали разом із живими. Наші люди пережили страшні страждання і ще досі тим живуть. Семирічний хлопчик, який разом із мамою приїхав до нас із Ягідного, при будь-яких гучних звуках падав на підлогу та закривав руками голову».

Жанна Скороход підсумовує, що в громаді втішені тим, що їхні старання не даремні: «Ми ради, що умови проживання та наше тепле ставлення допомагають цим людям хоч трошки відійти від тих жхів, які їм довелося пережити. Так, це велика біда, але українці показали, що сьогодні ми гуртуємося як ніколи. Особисте відходить на другий план, а на перший стає наше спільне — Україна... Об'єдналися всі — і Схід, і Захід, і волонтери, і ЗСУ. І всі ми робимо максимум для нашої спільної Перемоги».

За матеріалами, підготовленими в рамках всеукраїнської кампанії «Пліч-о-пліч». ■

ОГОЛОШЕННЯ

Комунальна установа «Управління будинком Волинської обласної ради» вивчає попит з метою передачі в оренду нежитлових приміщень, які підлягають передачі в оренду на аукціоні, вільні приміщення, які знаходяться за адресою: просп. Перемоги, 14, м. Луцьк, Волинська область,

43005, цільове призначення – розміщення суб'єкта господарювання.
Площі кабінетів: 17,9 кв.м, 10,1 кв.м, 10,2 кв.м, 21,90 кв.м, 16,80 кв.м, 22,00 кв.м, 10,60 кв.м, 10,40 кв.м, 10,20 кв.м,
Бажаний строк оренди – до 5 (п'яти) років.

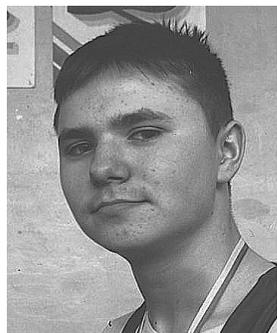
Заяви приймаються протягом 10 робочих днів від дня виходу оголошення.

За детальною інформацією звертатись за адресою: м. Луцьк, Київський майдан, 9, кабінет 611 або за телефонами: 77- 82-71, 77-82-70, моб. (095)861-82-83.

Вітаємо!

Чудовою осінньою пори, 11 жовтня, день народження зустрічає майстер спорту з важкої атлетики, дорогий син, брат, житель села Княгининок Луцького району

Дмитро Миколайович МИРОНЮК.

Як хочеться подарувати тобі долю
І прихилить до тебе цілий світ,
Щоб в щасті ти жив без болю
Багато довгих та яскравих літ.
Щоб смутку не знав, ми просимо долю,
Добра тобі й радості, рідний, доволі.
Бо людям для щастя багато не треба -
Сімейного затишку й мирного неба.

Нехай всі мрії збуваються, бажання виконуються, цілі досягаються. Миру, душевної гармонії, блискучих успіхів у спорті, незабутніх вражень, справжнього кохання, вірних тобі друзів.

З любов'ю

мама, тато, брати, сестри, племінниці, усі рідні.

16 жовтня святкуватиме день народження чарівна жінка, жителька Луцька

Тамара Андріївна КОЗАЧОК.

Сердечно вітаю зі святом! Хай завжди супроводжують щастя, благополуччя, міцне здоров'я. Хай життя буде довгим і яскравим, а доля завжди буде прихильною.

Я просто жінка, ніжна і слабка!
І в слабкості моя таємна сила.
Жіноча доля, кажуть, нелегка,
Та іншої я в Бога не просила.
Я просто жінка...

Бажаю миру, щастя, тепла і радості.

З повагою

Данило Фішук із Маневичів.

■ Колесо історії

Галина, Наталка та Веселка пустили собі кулі у скроні, але не здалися живими

Микола МИХАЛЕВИЧ,
директор Кортеліського історичного музею, офіцер ЗСУ,
Ковельський район

Закінчення. Початок на с. 1

Дружиною Калачука була рідна сестра Коса Марія — на псевдо Веселка, Ніна, на два роки молодша від чоловіка. Членом ОУН вона стала ще раніше за Степана, у 1942-му. Марія була невисокого зросту і мала непримітну зовнішність, але відзначалася сміливим і рішучим характером. Постійно виконуючи обов'язки зв'язкової, Веселка знала багатьох підпільників і легко орієнтувалася вночі на будь-якій місцевості. За законами підпільної боротьби Марія і Степан перебували окремо одне від одного і лише інколи могли зустрічатися.

Найбільше часу, з 1946-го по лютий 1948 року, Панас був у складі боївки кущового провідника ОУН Степана Михалевича, який мав псевдо Марко, а потім — Максим. В архівно-кримінальних справах є кілька згадок про участь цієї боївки у вбивствах радянських активістів. Щоб зрозуміти причини такої жорстокості, потрібно пригадати, в яких умовах українські повстанці вели боротьбу за вільну Україну, та яким було життя простих людей за сталінської влади. Поставки зерна часто призначали більші за весь зібраний урожай. А крім того, ще потрібно було платити грошові податки та «добровільні» позики.

У суспільно-політичному огляді надрайонного проводу ОУН за 1947 рік вказується, що в більшості сіл люди голодують, не маючи свого хліба та картоплі ще від Різдва Христового. Наприклад, у Столенських Смолярах «19.03. господиня спекла хліба, якого їсти було неможливо. Він був з гречаної полови, з домішкою жолуддя муки і маленька частинка муки з гороху. Господиня кляла на Сталіна і казала, щоб хоч на один місяць вчепити Сталіна до якогось дерева і дати оцей хліб їсти, а потім з його дерти паси на спині. А другий господар із сім'єю, що складається з 6 осіб, за цю зиму з'їли два метри (центнери — Авт.) дубового жолуддя. Діти покинули ходити до школи і пішли між люди чужих сіл, щоб вижебрати кусень хліба чи картоплі і т. п. Всі люди цих сіл дуже настроєні проти москалів».

Дуже важливу роль у гнобленні та грабунку селян відігравали місцеві радянські активісти, від яких було важко щось заховати. Тому повстанці їх попереджували, щоб вони менше виступали перед комуністичною владою і краще ставилися до людей. І лише в разі невиконання цих вимог намагалися їх знищити.

Калачук Марія — Веселка.

Степан Калачук — Панас.

150 СОЛДАТІВ ІЗ ПОШУКОВИМИ СОБАКАМИ 7 ДНІВ ПРОЧІСУВАЛИ ЛІС МІЖ СЕЛАМИ ВЕЛИМЧЕ ТА ЗАМШАНИ

Надійним помічником повстанців був житель хутора Ємище Видраницької сільради Лукашук Матвій. Влітку 1944-го він зі зброєю дезертирував із Червоної армії та вступив в УПА. Весною 1945-го, захворівши тифом, легалізувався. Пізніше встановив зв'язок із Максимом та Панасом, допоміг їм збудувати схрон за двісті метрів від своєї клуні, забезпечував повстанців гарячою їжею та розповідав про обстановку.

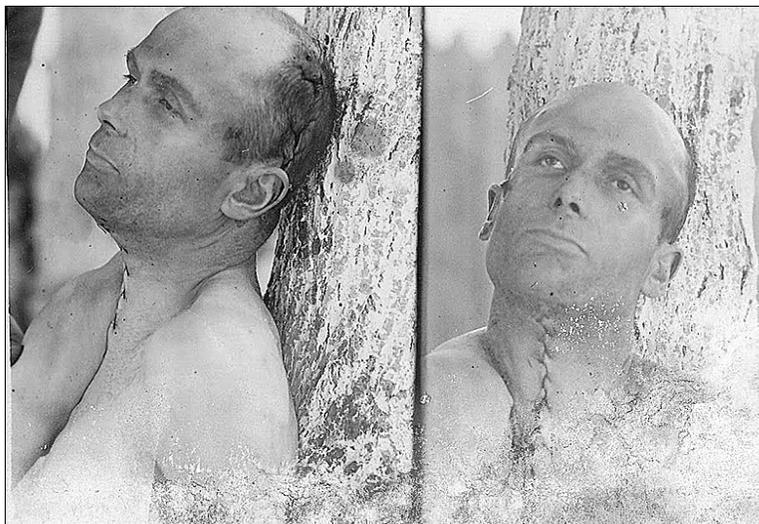
Наприкінці грудня 1947 року Матвій змушений був приєднатися до повстанців, щоб уникнути арешту. Отримав німецьку гвинтівку з патронами і разом із Максимом та Панасом ходив на зустрічі зі зв'язковими та на «мертві точки» забирати донесення розвідників. Але незабаром боївка Максима була розгромлена. Про це розповідає один із документів МГБ.

АКТ

6 лютого 1948 р.

Ми, нижчепідписані, нач. Ратнівського РО МГБ капітан Мінєєв, оперуповноважений мол. лейтенант Кузьмін... склали даний акт:

у Ратнівський РО МГБ прийшли дані про те, що банд-група, очолювана кущовим провідником ОУН Максимом, у кількості 4 чол., які у ніч з 5 на 6 лютого 1948 р. з'явилися на хуторах Адамівської с/р Ратнівського р-ну і збройним шляхом проводили збір продуктів харчування. Вранці 6 лютого пішли у напрямку Панського лісу.

На посмертній фотографії Степана Калачука видно, що в нього розрізане тіло від підборіддя і до середини грудей. Можливо, так чекісти шукали записку.

Для реалізації цих даних, у Панський ліс була викинута оперативно-військова група Ратнівського райвідділу МГБ під керівництвом капітана Мінєєва, яка після прибуття на місце ймовірної появи боївки Максима стала проводити прочісування Панського лісу і на відстані 2 км від х. Тулова було виявлено місце стоянки боївки Максима. Там знаходилися 2 озброєних учасники банди ОУН, які спали біля вогнища. Вказані учасники банди були захоплені зненацька. Один із них намагався втекти, але був убитий, а другий учасник банди ОУН, схопившись за зброю, намагався вчинити опір, але був роззброєний і захоплений живим.

Убитим виявився кущовий провідник ОУН Михалевич Степан Лаврентійович, 1920 р. н., уродженець с. Замшани. У полон потрапив Матвій Лукашук на псевдо Горіх. Повстанці зу-

« **Всі таємні документи героїчні жінки спалили, перед тим як вчинили самогубство. Також зламали друкарські машинки і порізали свій одяг.** »

пинилися відпочивати у лісі біля вогнища, тому що через сильну відлигу їхні схрони були наповнені затоплени водою. Після загибелі Максима Степан Калачук перейшов у безпосереднє підпорядкування Коса. Через пів року був призначений командиром окремої диверсійної групи, а пізніше кущовим провідником ОУН Старовижівського району.

Чекісти дуже наполегливо розшукували Коса та його найближчих соратників і використовували при цьому найбільш підступні методи. Через

своїх агентів їм вдалося дізнатися, що житель лісового хутора Тулова Назарук Роман зв'язаний із повстанцями. У лютому 1950-го вони підіслали до нього агентурно-бойову групу. Переважним емоціям вдалося випитати у Романа, що він ще із 1946 року допомагає Косу та його побратимам. До нього часто приходив Панас, а сестра Коса Марія тривалий час переховувалася в його будинку. Назарук також розповів, що Панас ще три місяці тому привозив йому два мішки зерна і наказав перемолоти його на борошно та відвезти у ліс на домовлене місце. Оскільки була зима, чекісти зробили висновок, що десь поблизу знаходиться повстанський схрон. Для його пошуків було проведено масштабну операцію із залученням 150 солдатів із пошуковими собаками. Вся територія лісу між селами Велимче та Замшани була ретельно оглянута кілька разів за 7 днів, але схрон знайти не вдалося.

Після цього до пошуків було залучено групу «стрибків» із села Велимче, яким допоміг знайти криївку звичайний собака. Оточені в схроні відмовилися здаватися, а через деякий час звіти пролунали глухі постріли. Так загинули дві машиністки Ковельського окружного проводу: Галина (Сидорук Олександра Мелентівна) і Наталка (Олексюк Федора Вікторівна) та Марія Калачук — Веселка. Як працівники технічної ланки окружного проводу, вони передруковували написані від руки різні документи — автобіографії повстанців, інформації розвідників, протоколи допитів сексотів та радянських активістів, характеристики та акти обвинувачення на них, звіти проводу керівним ланкам ОУН та інше. Знали вони дуже багато, тому здаватися живими не могли. Зі схрону було вилучено кілька одиниць зброї, дві друкарські машинки та велику кількість націоналістичної літератури. Всі таємні документи героїчні жінки спалили, перед тим як вчинили самогубство. Також зламали друкарські машинки і порізали свій одяг. Це сталося 17 березня 1950-го.

Панас лише на рік пережив свою дружину. 21 травня 1951-го натрапив на облаву оперативно-військової групи у замшанівському лісі, біля рідного хутора Наддатынь. Під час перестрілки його важко поранив і захопив у полон глухонімий замшанівський «стрибок» Іван Мажула. Панаса завезли у Ковельську лікарню і прооперували, надіючись зберегти йому життя та отримати цінні свідчення про підпілля. Але від отриманих поранень він помер наступного дня. На посмертній фотографії Степана Калачука видно, що в нього розрізане тіло від підборіддя і до середини грудей. Можливо, так чекісти шукали записку, яку він міг проковтнути ще до того, як знепритомнів. ■

РЕКЛАМА

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК
з дном — 20x20x40
без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК
20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК
20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки, та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

19 жовтня — 40 днів світлої пам'яті найдорожчої у світі людини, батька, дідуся, прадідуся
Михайла Яковича СКЛЯНЧУКА.

Тату, ти прожив нелегке життя, був працюючим, щирим і щедрим, любив життя і людей, жив для дітей, онуків та правнуків. Хоч пішов в інший світ, та залишив по собі добру пам'ять. Не віриться, що вже ніколи не почуємо рідного голосу, батьківської поради. Зі сльозами на очах схилиємо голови перед твоєю могилою. Нехай у цей день згадають добрим словом усі ті, хто тебе знав.

Спи спокійно, наш любий тату.
Ти заслужив Божого тепла і Царства Небесного.

■ Редакційний щоденник**Творці концтаборів у Китаї можуть спати спокійно — українські чинуші їх злякалися**

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу політики газети «Волинь» **Василь УЛЬЦЬКИЙ**

Фото із сайту cnn.com.

Мусульмани-уйгури проживають у Східному Туркестані — регіоні на північному заході Китайської Народної Республіки.

Просто два невеликі монолози про нашу землю — загарбника і того, хто на ній живе та працює. І який у них глибокий символізм суті цієї війни!

...НЕЗРУМУЮ ПОВЕДІНКОЮ НАШИХ В ООН

«У Раді ООН з прав людини Україна не підтримала проведення дебатів про можливі зловживання в Сінцзян-Уйгурському автономному районі Китаю».

Хочеться помилитись, але, думаю, що дев'ять із десяти людей після цього речення у новинній стрічці одразу перейдуть до якихось інших, «гарячіших» новин. Хоч насправді це повідомлення аж ніяк не другорядне.

Україна, зазнавши російського вторгнення, прагне співчуття та підтримки. І вона їх отримує, насамперед від держав, які ми вважаємо розвиненими і до яких теж прагнемо належати. Але чому тоді Україна сама не готова проявляти таку

саму солідарність з іншими народами, які її потребують?

Українці зараз зазнають спроб геноциду на очах усього світу. Уйгури, самобутній багатомільйонний народ в Китаї, який сповідує мусульманство, теж фактично стоїть на межі геноциду, тільки «тихого». Так звані трудові табори, викрадення людей, розстріли, стерилізація уйгурських жінок, асиміляція — уряд комуністичного Китаю робить все, щоб цей народ розчинився в китайському морі. І наша держава закрила на це очі, не підставила плече союзникам, бо якраз ті держави, які підтримують Київ, намагаються порушувати і питання про утиски уйгурів. Невже так боїмося реакції авторитарного Пекіна, що відкрито буде допомагати пуйлу?

Рішення, до речі, в Раді ООН так і не було прийнято — забракло трьох голосів. Творці концтаборів у Китаї можуть спати спокійно...

... КРАСОЮ ПАЛАЮЧОГО КРИМСЬКОГО МОСТУ

Я не один не одразу повірив новинам про це? Ви теж засумнівались? Так чекаєти на подію, а як вона сталась — не повірити... Комедія. Спочатку дійсно подумав, що це якийсь бензовоз випадково зайнявся. Але коли таки прийшло усвідомлення, то радісних емоцій, звісно, вже не стримував.

Пошкодження Кримського мосту — це справді потужний та ще й подвійний удар по рашистах: по-перше, не зовсім цілий міст значно знизить можливості доставки боеприпасів та військової техніки, а по-друге, це неабиякий психологічний удар по росії, де українців вважали смішними недолудями.

«Україна, зазнавши російського вторгнення, прагне співчуття та підтримки. Але чому сама не готова проявляти таку саму солідарність з іншими народами, які її потребують?»

Настрій, щоправда, трохи підпсував сусід, який почав бідкатись, що ось після цього, аби помститись, росія втне щось небачене, почне нарешті по-справжньому воювати. Не втне і не почне. Все, на що вони здатні, вже показали за останні майже 8 місяців. Якби могли ще щось — от точно зробили б. Звісно, вони, на жаль, із ще більшим оскаженінням продовжать тероризувати мирні міста, обстрілюючи житлові будинки. Але це вони і раніше робили, і не через міст. А просто тому, що нацистські покійники.

Тож треба перестати думати, що зробить росія. Головне зараз — що зроблять наші доблесні ЗСУ на чолі із Залужним, і наші союзники. Краще молитись за них і допомагати, хто як може. А те, які погрози лунають із московитських боліт і якою заявою вкотре здивував Ілон Маск — то таке...

Останнє слово все одно буде за тими, хто зараз на лінії вогню. І Україна буде рівно там, куди ступить нога нашого Воїна. Саме він поставить останню крапку і зачинить двері за «руським міром». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХE-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділенні ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

АВТОРИНОК

● Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг — 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю — хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам кінний плуг. Тел. 097 89 27 844.
● Продам культиватор. Тел. 097 89 27 844.
● Продам січкарню. Тел. 097 89 27 844.
● Продам сівалку зернову СЗУ-3.6 м, плуг 5-корпусний (Унія), 2-секційну дискову борону, культиватор «Резидент» (5.6 м). Тел. 098 52 21 249.
● Продам двигун ЗІД. Тел. 097 89 27 844.

РІЗНЕ

● Куплю електродвигун 2–4 кВт, 1000 об. хв., можна двигун-барaban. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
● Куплю 150 шт. вогнетривкої цегли (б/в). Тел. 050 64 46 840.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
● Продам жом з Гнідавського цукрового заводу (доставка автомобілем ЗІЛ-самоскид, не більш як 50 км від Луцька), а також дрова (рубані, чурки, метрові, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, гній, торфокрихту, землю на вимостку, бій, вивезу будівельне сміття. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та екскаватором. Тел.: 099 62 16 400, 068 20 84 863.
● Продам свіжий жом з Гнідавського цукрового заводу (доставка автомобілем ЗІЛ-самоскид, не більш як 50 км від Луцька), а також дрова (метрові, чурки, рубані, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, гній, торфокрихту, землю на вимостку, бій, вивезу будівельне сміття. Тел.: 095 43 82 357, 066 78 40 148.
● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

ПОСЛУГИ

● Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі — матові, глянцеві, під світле та темне дерево (шир. — 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парпети на фундамент, ринви, труби кольорові та оцинковані. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений диплом магістра з відзнакою (серія ВС № 30189636), виданий Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Окрушко Валентина Вікторівна, вважати недійсним.
● Загублений додаток до диплома (ВС № 34953403), виданий 30.06.2008 р. Волинським національним університетом імені Лесі Українки на ім'я Юрлов Олександр Володимирович, вважати недійсним.

■ Увага, конкурс!

«Ой, за лісом, за пралісом
бондар яйця повісив...»

Щоб дізнатися, що цього разу ми заховали, треба було спочатку відгадати цю народну загадку. Зізнаюсь, натрапив на неї випадково і буквально очманів від того різноманіття, скільки в нашого народу є головоломки, які розпочинаються зі слів «Ой, за лісом, за пралісом...» Натисніть «дядька Гугла» — точно не пошкодуєте. Москалі і близько такого не мають!

Грицько ГАРБУЗ

Але, за традицією, спочатку ми повторюємо саме запитання, яке для більшості з вас виявилось невідомим.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-22»

І захований сьогодні нами предмет є в абсолютній більшості з вас дома. Його часто використовують у кімнаті, яку умовно можна назвати антиспортзалом. Найвідоміша сучасна українська поетеса у знаному всіма творі про неймовірну дівчину образно перемістила цей предмет у місце, де «бондар яйця повісив», аби він виллював те, що падає з дерева...

Що знаходиться у гранатобузі?

Отож, відповідь на народну загадку «Ой, за лісом, за пралісом бондар яйця повісив...» — **ВІДРО**. А де відро, там і криниця. А де криниця — там і красна дівчиця-чарівниця. А одна із найвідоміших чарівниць — Маруся Чурай. А хто найкраще описав цю дівчину-полтавку? Правильно, Ліна Костенко. У її історичному однойменному романі у віршах крутезно сказано про предмет, який є в нашій оселі у кімнаті-антиспортзалі — кухні: «... Що вариш ти вареники в криниці і жовте листя ловиш друшляком».

Оце так глибина слова і думки у Ліни Василівни! Шкода, що українські письменники і письменниці так і не об'єдналися, аби висунути Ліну Костенку на здобуття Нобелівської премії з літератури...

А слово-відповідь «Друшляк» ми отримали від 4 наших читачів. Оскільки пере-

можців має бути тільки два, то знову вдалося до жеребкування. І завдяки нашому редакційному водієві Миколі Денисюку по 100 гривень для ЗСУ ми перерахуємо від імені Світлани Кононок з міста Житомира і Сергія Белого із Винників на Львівщині. Переможцям туру — великий респект, а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-24»

Закресліть у цьому ряді чотири зайві букви — л/у/а/у/б/ц/х/е/с/ф/к/ — вийдете на ім'я великого друга. Особливого. Знаменитого. Улюбленого. Незрадливого. Талановитого. Придбаного за таланти. Дорогого. І шанованого за дуже високу ціну.

Що за тварина знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 23 жовтня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номер **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповіді буде більше, ніж одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кривавому терористу путіну! ■

Фото із сайту uefa.com.

UEFA
EURO 2024
GERMANY

«Синьо-жовті» ризикують пролетіти повз головний футбольний форум континенту.

товариському матчі, який несподівано програві 0:1.

Переможці 10 груп та володарі других місць вийдуть у фінальну частину. Три останні путівки розіграють у стикових матчах, які будуть зіграні у березні 2024 року. 24-им учасником Євро-2024 автоматично стала збірна господарів — Німеччина.

■ Спорт

Чи потрапить Україна
через «групу смерті»
до Німеччини?

За вихід до фінальної стадії Євро-2024 «синьо-жовтим» доведеться змагатися з фіналістами попередньої першості

Петро ПАС

Так, саме нинішні чемпіони та віце-чемпіони Європи — збірні Італії та Англії — стануть нашими суперниками по відбірковій групі С. Британцям, до речі, Україна розгромно програла в чвертьфіналі Євро-2020 — 0:4. Окрім них, суперниками «синьо-жовтих» стали збірні Північної Македонії та Мальти. З македонцями Україна зустрічалася в групі на Євро-2020, де не без проблем здобула перемогу 2:1. З мальтійцями востаннє наші козаки грали у 2017 році в

товариському матчі, який несподівано програві 0:1.

Переможці 10 груп та володарі других місць вийдуть у фінальну частину. Три останні путівки розіграють у стикових матчах, які будуть зіграні у березні 2024 року. 24-им учасником Євро-2024 автоматично стала збірна господарів — Німеччина.

■ Нехай смакує!

Маринуємо гриби:
пряно, смачно, надійно

Подейкують, ці дари лісу в багатьох регіонах уже збирають ледь не в промислових масштабах. Якщо вам теж відомі грибні місця і ви після рясних грибних дощиків розраховуєте на не менш рясний «улов» — бажаємо удачі! А щоб добро не пропало — консервуйте: взимку як знайдете

МАРИНАД ДЛЯ ОПЕНЬКІВ,
МАСЛЮКІВ ТА БІЛИХ

Інгредієнти: на 1 л води — 2 ст. л. цукру, 4 ч. л. солі, 3 лаврові листки, 6 горошин запашного перцю, 4 гвоздики, 0,5 ч. л. меленої кориці, 4 ч. л. оцту (9%).

Приготування. Закип'ятити воду. Всипати сіль та цукор, розмішати до розчинення. Додати лавровий лист та спеції, проварити 3 хвилини. Влити оцет і зразу зняти з вогню. Залити киплячим маринадом готові відварені гриби, викладені в стерильні банки, простерилізувати 20 хвилин і заклатати.

МАРИНАД ДЛЯ ЛИСИЧОК

Інгредієнти: на 1 л води — 2,5 ст. л. солі, 2 ст. л. цукру, 10 горошин чорного перцю, 5 бутонів гвоздики, 10 зубчиків часнику, 3 головки цибулі (невеликі), 3 парасольки кропу, 1 ч. л. насіння гірчиці, 4 ч. л. оцту (9%), соняшникова олія.

Приготування. Закип'ятити воду, додати всі інгредієнти, крім оцту, і проварити 20 хвилин, потім влити оцет і процідити. На дно слоївки влити маринад (приблизно на одну п'яту ємності), потім викласти зварені в підсоленій воді лисички, промивати їх не потрібно, і залити доверху маринадом. Стерилізувати банки 20 хвилин, після чого у кожен влити по 1 ч. л. олії і заклатати гарячими кришками. Перевернути слоїки догори дном, а коли остигнуть, винести на зберігання в льох або комору.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ МАРИНАД
ДЛЯ БУДЬ-ЯКИХ ГРИБІВ

Інгредієнти: 800 мл води, 20 мл оцту (6%), 5 ч. л. солі, 2,5 ст. л. цукру, 5 лаврових листків, 3 гвоздики, 5 горошин духмяного перцю, 10 горошин чорного перцю.

Приготування. Воду закип'ятити із сіллю та цукром, вкинути решту інгредієнтів і проварити 1–2 хвилини. Залити маринадом викладені у слоїки відварені до готовності гриби, накрити кришками, стерилізувати 20–25 хвилин і заклатати.

Якщо осінь багата на гриби — зима буде тепла.

Telegram-канал **Рецепти Кухня**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290010026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для читачів РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для читачів ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

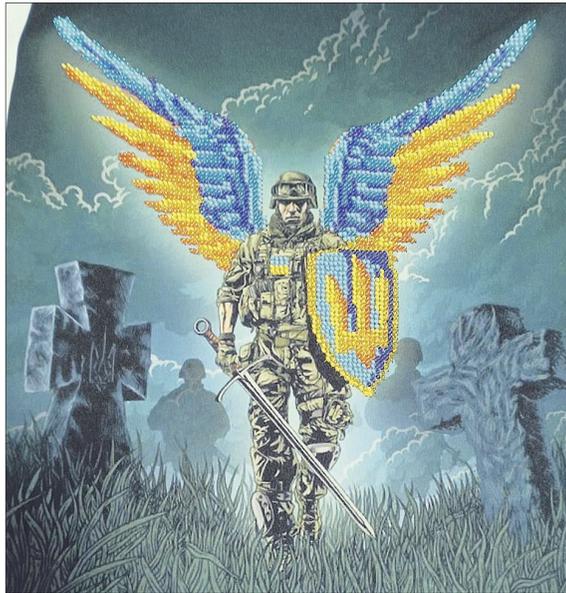
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 П від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1267.

До сліз

«Коли мене не стане, Женю, ти думай, що я наш дім оберігаю біля нашої каплички»

Так втішав дружину перед відходом у засвіти легендарний захисник України із села Скригове Мар'янівської територіальної громади Михайло Харків. Боронити нас усіх від ненависних російських окупантів на Донбасі пішов у 52-літньому віці. Через місяць, 16 листопада, ми могли б вітати Михайла Васильовича із 60-річчям. Якби не важка хвороба... Якби не війна... Вони обидві на смертному одрі нестерпним болем пронизували його серце і думки. А він знаходив силу всміхатися своєю неймовірної доброти усмішкою й заспокоював найрідніших мудрими словами: «Чого сумувати, якщо я виконав свою місію на землі?»

У цьому Воїну-Ангелі пані Євгенія бачить свого Михайла.

Повернувшись із війни, її Ураган звів на своєму обійсті капличку.

«**Вимолювала чоловікові життя в кожного хрестика на 15 іконах, які вишила, чекаючи його 15 місяців із так званої АТО.**»

би. Пані Женя то розфарбовувала зображення хлопчика із чотириричним другом, то кидала все і йшла на могилу садити чорнобривці або й просто розказати про щось своєму Михайлові. Його душа тепер близько до Бога, а на землі, де був, усюди залишив про себе хороші спогади.

Часточка їх — і в мальовничій місцині Полісся, де Харківці щорічно оздоровлювалися в санаторії «Лісова пісня».

...А НА РОКОВИНИ СМЕРТІ ЧОЛОВІКА ВИШИЛА ВОІНА-АНГЕЛА

Цьогоріч приїхала в «Лісову пісню» сама і найперше погодила з адміністрацією задум продемонструвати для відпочивальників їхній із Михайлом авторський фільм «Я вірю, що закінчиться війна», знятий у 2018-му журналістами газети «Волинь». Минулого року пацієнти санаторію дивилися стрічку зі сльозами на очах і з мріями зробити такий проект у своїх громадах. Цьогоріч почуття від перегляду теж були щемними.

Загалом, зі слів Євгенії Харків, завідувачка відділу культури санаторію Ольга Гайова ініціює різні

благодійні заходи, тому не перестала, коли пані Євгенія й перед концертом директора Волинського обласного академічного театру імені Т. Г. Шевченка Сергія Скулинця поставила перед входом скриньку для збору коштів. Пан Сергій теж вдячно прийняв ідею скриговчанки передати ці кошти горохівським волонтерам.

Перебування Євгенії Харків у «Лісовій пісні» збіглося в часі із приїздом туди відомих земляків — народного аматорського ансамблю «Барви осені» Горохівського НД «Просвіта» (керівник Надія Пасічнюк). Колектив теж спрямував кошти, які відпочивальники клали у скриньку, на потреби ЗСУ.

Загальна сума становила 2244 гривні. Цими днями Євгенія Харків передала ці гроші координатору волонтерського центру у Горохові Віталієві Гладуну. До слова, директорка санаторію «Лісова пісня» Руслана Дибель висловила Євгенії Іванівні подяку за патріотизм і жертвність.

...А на роковини смерті свого коханого Михайла вдова вишила Воїна-Ангела з мечем — таким нині постає він у її уяві. На жаль, таких — уже тисячі захисників, які визволяли Україну від російського нашествия, а тепер навіки залишаються жити в жіночих серцях — мужніми, вродливими, незабутніми й потрібними Богові. Герої не вмирають! ■

Більше фото — на сайті **VOLYN.COM.UA**

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«Я НЕ УЯВЛЯЛА, ЯК ЖИТИМУ БЕЗ НЬОГО»

...Дружина намагалася рятувати свого Михайла до останнього погляду, подиху, слова. Змушувала себе і його вірити в диво, голубила надію жіночою любов'ю. Здавалося, вимолювала чоловікові життя в кожного хрестика на 15 іконах, які вишила, чекаючи його 15 місяців із так званої АТО.

Повернувся живий. Та зовсім не хотів розповідати, чому після першого бою бійці «перехрестили» вчителя музики з Баяна на Ураган, і чому в окопах не забувають навіть після найважчого бою зателефонувати своєму командирові 3-го механізованого взводу 1-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону. За таких вірних воєнних побратимів, за свою чудову родину і за рідну Україну Харківці вирішили подяку-

вати Богові капличкою. Власноруч збудували її неподалік і назвали Свято-Троїцькою.

— Ми дуже добре жили. Все робили разом: йшли на роботу, в школу й до церкви, будували дім, ростили дітей, поралися по господарству... Я не уявляла, як житиму без нього. А він, відчуваючи свої останні земні дні, спокійно казав мені, синові Віталієві, доньці Ользі, що й за чим маємо робити, якщо він не одужає, — пригадує пані Євгенія.

У мирний час сім'я Євгенії й Михайла Харківців не пропускала жодного творчого дійства в Горохові і в довколишній окрузі, настільки обоє були закохані у мистецтво. А коли з війни почали повертатися в домовинах земляки, кидали гарячу сільську роботу, аби віддати шану загиблomu Героєві на його останній земній дорозі. Тепер пані Євгенія їздить на такі похорони сама. Про це, помираючи, Михайло теж не забув її попросити...

«БОРОТИСЬ ПОТРІБНО ВСІМ, АБИ ЗАКІНЧИЛАСЯ ВІЙНА»

— Ворог повинен відчувати ненависть до себе кожного українця, — впевнена Євгенія Харків. Від ридань зазвичай рятується улюбленим вишиванням. На одному з благодійних заходів спробувала продати свою картину, гроші віддала волонтерам, а відтак у соціальних мережах доєдналася до групи незалежного волонтерського проекту «Меценати для солдата» й тепер туди передаватиме вишиті на доброчинність полотна. Кошти, виручені за них, волонтери передають на потреби ЗСУ. До слова, доки син Віталій воює у складі 14-ї окремої механізованої бригади, Євгенія Іванівна кілька разів возила влучач, а їх у Харківців — п'ятеро, на заходи, які проводилися для дітей військовослужбовців.

Щоб у перші дні відвернути маму від чорної печалі, донька Ольга подарувала їй на день народження цифрову картину і фар-

Увага, нова рубрика!

«Черговий по редакції»

17 ЖОВТНЯ
з 17:00 до 20:00
на телефонному посту

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ

ТЕЛЕФОНУЙТЕ:

066 82 47 160
096 77 31 037
(0332) 780-770

Підкажіть
Запитайте
Поділіться
Чекаємо на ваш дзвінок!!!

Тема № 1

І навіть герої «Титаніка» будуть на марці «Кримський міст на біс!».

Кримський міст — всьо

Відповідну марку Укрпошта готувала... давно!

Леонід ОЛІЙНИК

Поштовики випустять нову марку, присвячену руйнуванню цієї логістичної споруди. «З нагоди свята ви-

пускаємо нову марку з Кримським мостом, чи, точніше, з тим, що від нього залишиться», — заявив гендиректор Укрпошти Ігор Смілянський і зазначив, що цю марку готували давно

разом із художником Юрієм Шаввалом. «Там і пральна машинка, і ворожа техніка, і наручники, які Крим розриває з росією», — розповів він.

Точну дату випуску Укрпошта повідомить пізніше.

Номінал марки — М (бо міст), вартість — 18 грн, тираж — 7 млн.

Нагадаємо, зранку 8 жовтня на так званому Кримському мосту стався вибух, внаслідок якого було зруйновано кілька прольотів однієї із автомобільних смуг, пошкоджені залізничні колії. Хоча росіяни називали цю монументальну споруду найзахищенішою у світі: мовляв, вона може витримати пряме влучення літака, а опори моста збудовані таким чином, що встоять навіть після дев'ятибальною землетрусу. А стерегли його на землі, на воді, під водою (водолази і бойові дельфіни), у повітрі і навіть із космосу.

Що тут скажеш: вірте в ЗСУ, як це робить Укрпошта! ■